

32. fejezet: Erősödő fájdalmak

Bifrost Hall tűnt fel a fák között, egy sziklás csúcson álló óriási várkastély, ami rálátást nyújtott Winter Lands erdőn túli farmjaira. A Brand zászló a legmagasabb toronyban lengedezett, jelezve, hogy a kastély lordja a rezidencián tartózkodik. Habár még nappal volt, a kapukat eltorlaszolták, és fegyveres emberek cirkáltak a vártornyokon.

Perselus leguggolt egy kidőlt fa mellé, és érezte, hogy Sirius és Remus felzárkózik a két oldalára. A három férfi a falakat védelmező fegyveresek csoportját fürkészte.

- Erős védőbűbájok lesznek a kapun - közölte Perselus a két férfivel, miközben Remus rámutatott néhány íjászra, akiket ő nem vett észre, mert azok a bástyák árnyékában rejtőztek. - Ám azon túlmenően, nagyon kevés támadó varázslat várható. Ha harcra kényszerülünk, akkor fizikai támadásra kell felkészülnünk, és nekik vannak a környéken a legjobb fegyvereik. Még a sárkánybőr sem állítja meg a pengéiket.

- Akkor nyíltan kell támadnunk? - kérdezte Sirius. Perselus felismerte a hangszínéből, hogy ez nem feltétlenül van ellenére, pusztán a kíváncsiság beszél belőle. Ellenben Remus elégedetlenkedve szisszent fel.

- Minden bizonnyal előbb a tárgyalással kéne próbálkoznunk - érvelt Remus. - Nők és gyerekek vannak a falakon belül. Ha elkerülhetjük, inkább nem kockáztatnám meg, hogy ártatlanokat bántunk.

- Ők kezdték - emlékeztette Perselus a vérfarkast. - Az lesz a hadicsel, hogy a lehető leggyorsabban átjutunk a védőbűbájokon. Miután bejutottunk a falak mögé, varázslatokkal elég könnyen legyőzhetjük a harcosokat. Alrik lesz az egyedüli mágikus fenyegetés, de vele könnyen elbánunk. Elég kevés tapasztalata van párbajozásban.

- Remus és én hatástalanítjuk a védőbűbájokat - mondta neki Sirius. - Te csak tartsd távol tőlünk azokat a nyílveszőket.

Bár Perselus nem különösebben kedvelte a két férfit, tisztában volt vele, hogy képesek tandemben varázsolni, ami ritka képesség volt. A több év ismeretség, nem szólva a köztük lévő kötelékről - amit csak mostanában kezdtek el beismerni -, nagyon félelmetes csapattá tette őket. Ha elég idejük lesz rá, biztos volt benne, hogy minden védőbűbájt megsemmisítenek azokon az ősi falakon.

- Csak az egyik kapuról kell leszednünk a védőbűbájokat - emlékeztette őket Perselus. Tudta, hogy griffendélesként figyelmen kívül hagynák ezt, és teljes pusztítást végeznének. Ez időbe telne, amit nem akart elvesztegetni.

- Mi van, ha bántják Harryt? - kérdezte Remus, hangot adva mindenki félelmének.

- Nem adunk rá esélyt - tartott ki mellette Perselus. - Gyorsak leszünk és megállítunk mindenkit, aki az utunkba áll. Nem pazaroljuk az időt!

Ha muszáj lenne, tudta, hogy Harry biztonságos visszatérése érdekében, éppen a Remus által említett nőket és gyerekeket ejtené túszul. A saját gyengeségüket használná ellenük. Bármilyen gyorsan is visszaszereznék Harryt. Nem akart arra a lehetőségre gondolni, hogy Harry talán már meg is sebesült. Életben volt, amikor megidézte a patrónust. Nem volt oka kételkedni abban, hogy még mindig életben van.

Egyik kezében karddal, a másikban pálcával, Perselus odabiccentett a két férfinak.
-Menjünk.

Egyszerre hagyták el a bűvőhelyüket, és gyorsan átrohantak az erdő szélé és a kastély kapuja közé eső nyílt területen. Alighogy elhagyták az erdő árnyait és elindultak a hólepte földön, hallották, ahogy a kastély falain a kürtök riadót fújnak. Még több fegyveres sietett a falakra, és az íjások felemelték íjait.

Eltartott egy ideig, hogy megtegyék az erdő és a kastély falai közötti távot. Miközben futottak, Perselus érezte, hogy a mellette levő két férfi ereje pálcájuk megemeléseivel egyidejűleg életre kel,

hogy megkezdjék a védőbűbájok támadását, amelyek érezhetően pulzáltak át a talajon, így védve az ősi kaput. Rohanás közben Perselus megidézett egy pajzsot, hogy védve legyenek az esetlegesen feléjük szálló nyílvevesszőktől. De mielőtt a két férfi az első robbanó támadást a falakra lőtte volna, egy férfi köszöntötte őket a falról.

- Üdvözlét, idegenek! - kiáltotta le nekik. – Szolgálhatunk segítséggel?

Mindhármuk számára tisztán érhető volt, hogy ez se nem fenyegetés, se nem figyelmeztetés. És noha Perselus minden ösztöne azt kiáltotta, hogy előbb támadjon, csak azután kérdezzen, tudta, hogy nem teheti meg. Azt is tudta, hogy a mellette levő két griffendéles sem támadna először, amíg nyíltan nem provokálják őket. Ennek ellenére elégedett volt, amikor észrevette, hogy noha mindkét férfi megállította azt a pusztító erőt, amit összegyűjtött, egyikük sem engedte le a pálcáját. Folyamatosan tudatosult benne, hogy a Griffendéles lét nem feltétlenül egyenértékű a hülyeséggel.

Nem volt más választása, minthogy válaszoljon a falról érkező köszöntésre.

- Juttassátok vissza hozzánk Harry Pottert, vagy romba döntjük a falakat! – kiáltott fel Perselus a vár oromzatán levő férfinak, és fenyegetően felemelte pálcáját. A pajzsbűbájok, amiket megidézett, ott lüktettek és csillogtak körülöttük a sápadt napfényben.

De mielőtt a férfi válaszolhatott volna, egy újabb hangot hallottak a falak mögül.

– Kapukat kinyitni!

Perselus meglepődve pillantott két társára.

- Harry? - morogta Remus meglepetten. Kiváló érzékszervei révén kétségtelenül tisztábban ismerte fel a hangot, mint Perselus.

- Engedjétek át őket! – harsant fel a hang ismét, és ezúttal már Perselus is biztos volt abban, hogy Harryt hallja. Meglepetésére, a falon álló férfiak azonnal mozdultak, hogy végrehajtsák a parancsot, nehéz láncok csörrentek és fogaskerekerek nyikordultak. Perselus kissé összezavarodott. Hogy adhat Harry parancsokat, amikor őt rabolták el? Mi történik itt?

De alig néhány pillanat múlva a nagy kapuszárnyak kitárultak, és bár a férfiak, akik a falakról figyeltek, nem hagyták el őrhelyüket, az íjakat és nyilakat leengedték. Aztán Perselus megrendülésére és teljes megkönnyebbülésére egy karcsú, ismerős alakot látott meg feléjük rohanni a kapun keresztül. Egy sötéthajú fiatalembert csillogó zöld szemmel, fülig érő vigyorral, mintha most kapta volna meg az elképzelhető legnagyobb ajándékot.

Sirius tért magához először, gyorsan elébe sietett, és megvetette lábát, amikor a Harry a nyakába ugrott. Sirius egy csontropogató ölelésben részesítette, és a nevét kiáltotta, amikor megbizonyosodott róla, hogy ép és sértetlen. Egy pillanattal később a fiú továbblépett, hogy ugyanolyan lelkesen ölelje át a vigyorgó vérfarkast is - Remus Lupint ugyanúgy üdvözölte, mint a keresztapját.

És akkor, Perselus meglepetésére Harry, alighogy elengedte Remust, átkarolta őt is, és a férfi egy rövid, boldog pillanatra azon kapta magát, hogy két kézzel öleli Harry Pottert, a karcsú fiatal test meghittén simul az övéhez, minden védőpajzsát keresztületegi a belőle áradó meleg, és megérint valamit mélyen a bensejében, valamit, amiről eddig azt sem tudta, hogy létezik. Perselus elpirult, összezavarodott, és olyan kétségbeesett érzéstől hajtva kapaszkodott a fiúba, aminek nem akart nevet adni. Csak azt tudta, hogy Harry él, sértetlen, és valami örült okból kifolyólag épp a karjaiban van. Bár az ölelés csak pár röpké másodpercig tartott, tudta, hogy amíg él, soha nem fogja elfelejteni ezt a pillanatot.

Csak amikor végül Harry elhúzódott, és vigyorogva Sirius és Remus felé fordult, figyelt fel Perselus a kapun át lassan feléjük tartó férfiakra, valamint a kapu köré gyűlt, kíváncsian figyelő embertömegre. Rögtön felismerte a tömegben Alrikot. Düh és védelmező ösztöne teljes erővel tért vissza. Nem volt kétsége afelől, hogy valami váratlan dolog történt. Harry nem tűnt fogolynak. De ez nem változtatta meg a tényt, hogy ez a férfi, aki egyben a sógora is, elárulta a bizalmát és elrabolta a házastársát.

Amint azonosította Alrikot, azonnal emelte is a pálcáját, és arca megkeményedett a haragtól. Harry, aki még mindig a két griffendélessel nevetgélt, észrevette a viselkedésében beállt változást, és gyorsan Perselus és áldozata közé lépett. Az, hogy a házastársát találta a pálcája előtt, nagyon megijesztette Perselust. – Harry! – sziszegte, miközben riadtan visszahúzta a karját. A fiúnak elment az esze, hogy így elé lép?

A történetek hatására a közeledő férfiak megálltak, és bár egyikük sem emelt ellenük fegyvert, Perselus látta a szemükben az óvatosságot. Harry felnézett a falra, ahol az íjászok még mindig harcra készen álltak. Egyik kezüket felemelték, mint ha figyelmeztetnék őket, hogy bármikor lőhetnek.

- Perselus, állj le!- erősködött Harry. – Ez nem az, aminek látszik. Kérlek!

Perselus zavarodottan bámult a fiúra. Remus és Sirius is bizonytalanul figyeltek, és gyanakodva méregették a harcosokat. Harry összehúzta a szemöldökét, és fejével az egyik férfi felé biccentett, aki előrelépett. Alrik – az egyik oldalán – alig néhány lépésnyire lemaradva követte. Eléggé hasonlítottak egymásra ahhoz, hogy Perselus kitalálja, az idősebbik férfi Lord Asgeir Brand lehet, eme birtokok ura.

- Lord Brand - köszöntötte Harry, és Perselust egy pillanatra megdöbbenetette a fiú hangjából sugárzó magabiztosság. – Ő a házastársam, Perselus Piton.

Lord Brand tiszteletteljesen bólintott Perselus felé, akinek, bár még mindig dühös volt, nem volt más választása, mint viszonzni a gesztust, amelyre a szokások kötelezték.

- Lord Piton, legyen üdvözölve Bifrost Hallban. Kérem, legyen a vendégünk!

Perselus vissza akart vágni, hogy mit ér egy olyan férfi szívélyessége, aki elrabolt egy másikat, de Harry már tovább is lépett, és a keresztapja felé intett.

- És ő...- kezdte Harry, de Asgeir ijedt hangon közbevágott.

- Sirius Black! - kiáltotta meglepetten, mire riadt mormogás futott végig a harcosok és a kapun belül ácsorgó emberek között. Jóllehet el voltak szigetelve Angliától, Winter Lands-ben akkor is hallhatták a gyalázatos gyilkos, Sirius Black történetét, és ők hárman sietségükben nem is törekedtek arra, hogy álcázzák a szökevényt. De még mielőtt bármiféle riadalom törhetett volna ki, vagy a döbbenet félelemmé változhatott volna, Harry egy hangos kiáltással félbeszakította őket.

- A keresztapám! Ártatlan! - kiáltotta oda a tömegnek, és szeme olyan vadul villámlott, amilyenek Perselus még soha nem látta. – És kiállok bárki ellen, aki mást állít!

A szavai rendkívüli hatással voltak az összegyűltekre. Halálos csend lett. Sirius, Remus és Perselus csak elképedt döbbenettel bámultak. Asgeir volt az, aki megtörte a hirtelen támadt csendet, és barátságosan bólintott Harrynek.

- Senki sincs, aki ellentmondana neked, Harry Potter, és minthogy a minisztérium elhagyott bennünket, itt a te szavad a törvény. Légy üdvözölve az otthonomban, Lord Black.

Asgeir szavai még jobban meglepték Perselust, mint Harryéi. Bár Lord Asgeir nem kapott hivatalos állásfoglalást a minisztériumtól Black bűnösségére vagy ártatlanságára vonatkozóan, éppen most ajánlott fel neki menedéket a földjén, egy olyan fiú szavai alapján, akit csak néhány órával ezelőtt ismert meg. Az biztos, hogy itt valami rendkívüli történt.

Sirius, aki a történetek hatására meg sem tudott szólalni, bólintott egyet a férfi felé, mialatt Harry Remushoz lépett.

– És ő Remus Lupin - tájékoztatta Asgeirt. – Ő volt az, aki megtanította nekem a patrónus bűbájt.

Bár Lupin vezetékeve ismeretlen volt, Asgeir felé is meghajolt, mint aki egy vele egyenrangút üdvözl. – Ön is legyen üdvözölve az otthonomban, uram - köszöntötte. – És csakugyan, az adósai vagyunk, mert tanította Harryt. Az a patrónus ma életet mentett.

Remus, nyilvánvalóan bizonytalanul a felől, hogy mi folyik itt, megismételte Sirius gesztusát, és csendben maradt. Harry most már vigyorgott, és hármuk felé lépett, majd megfordult, hogy Asgeirre mosolyogjon.

– És most, hogy itt vannak, pokolian többet tudunk tenni, mint hogy csak lezárjuk a földön levő lyukat. A dementorok meg sem kottyannak nekik!

Bár Perselusnak fogalma sem volt, hogy Harry miről beszél, a körülöttük levő embertömegnek nyilvánvalóan igen, mert hirtelen helyeslő kiáltás és kérdő mormogás hangzott fel, ahogy Harry szavait elismételték a hátrébb állóknak.

- Harry, mi az ördög... - kezdte Sirius. Remus és Perselus közelebb léptek, hogy meghallgassák a magyarázatot, mert a körülöttük lévők egyre hangosabbá váltak.

De Asgeir mindannyiukat a kapu felé terelte.

– Jöjjenek be - üdvözölte őket. – Mindent meg fogunk magyarázni.

Odakiáltott a kapunál álló öröknek, hogy siettségük befelé a tömeget, és még mielőtt Perselus felkészülhetett volna rá, érezte, hogy Harry ránt egyet a karján, és a kapu felé noszogatja. Harry karonfogta őt és Siriust, míg Remus mögöttük jött, s úgy vezette be őket Bifrost Hallba, mintha pillanatokkal korábban nem is arra készültek volna, hogy a földig rombolják.

Mindannyiukat bevezették egy gyűlésterembe, ahol Alrik és Asgeir elmagyarázták hármójuknak, milyen természetű gondokkal küzdenek, és hogy a minisztérium elmulasztott segíteni rajtuk. Sirius Black, akinek több oka volt félni a dementoroktól, mint bárki másnak, megremegett azoknak a lényeknek a leírása hallatán, amelyek szabadon kóborolnak e földön, s sötét erőiket semmiféle bűbáj nem kontrollálja.

- Szóval úgy gondoltátok az a megoldás, ha elraboljátok Harryt? - kérdezte számonkérően Perselus a sógorától, mivel nem akarta olyan könnyen elfelejteni azt a páni félelmet, amit akkor érzett, amikor megtudta, hogy Harryt elhurcolták.

- Kétségbe voltunk esve, Perselus - mondta neki Alrik, szégyenkező tekintettel, de bármiféle megbánás jele nélkül. – Minden mást megpróbáltunk, de mikor láttam, hogy az emberek hogyan reagáltak rá azon az estén Briarwoodban, tudtam, hogy így nem fognak minket semmibe venni.

- Semmibe venni! - Perselust fizikailag kellett visszafogni, nehogy felálljon, és megfojtsa a férfit. Remus keze a vállán elég visszatartó erő volt, mivel a vérfarkas erejével még ő sem érhetett fel. – Nem jutott eszedbe, hogy hozzám gyere?

- Láttam, mire vagy képes, Perselus - mondta egyszerűen Alrik. – Nem bíztam benned.

A szavai arculcsapásként hatottak. Persze, hogy nem bízott benne. Ki bízott? Halálfaló volt. Legalábbis a varázsvilág szemében. Nem számít, hogy mit tett a világos oldal segítése érdekében. Még mindig mindenki szerint romlott ember, csak azért, mert mardekáros. Nem valószínű, hogy bármi megváltoztatja ezt.

- Az nem jutott eszetekbe, hogy segítség helyett a minisztérium és az egész varázsvilág dühét vonjátok magatokra? - köpte oda Perselus. Ő ugyanis azzal a bizonyossággal jött ide, hogy elpusztít bárkit, aki az útjába áll.

- Harry ugyanezt mondta nekem - vallotta be Alrik Perselus meglepetésére. Harryre pillantott, aki csendben ült Sirius Black mellett, és mindketten a történeteket hallgatták. - Kész voltam vállalni a kockázatot.

- Igazán? - mosolygott hidegen Perselus a férfit. - És mi van a másik kockázattal, Alrik? Azt is kész voltál vállalni?

- Tudtam, hogy mérges leszel - kezdte Alrik, de Perselus közbevágott.

- Nem magamról beszélek. Mit tettél volna, ha a Sötét Nagyúr megtudja, hogy Harry itt van Winter Lands-ben, védtelenül? Mit tettél volna, ha helyettem Voldemort jött volna el érte?

Mindenki, aki a közelben volt, összerezzent a Sötét Nagyúr nevét meghallva, és egy ősrégi jelet vetettek a gonosz ellen. Alrik és Asgeir teljesen elsápadtak, és úgy tűnt, teljességgel kifogytak a szavakból.

- Perselusnak igaza van - mondta nekik Sirius, dühösen csillogó szemmel. - Mindnyájan csak az ostoba újságcikkek feliratait látjátok róla, de elfelejtitek, hogy kinek az ellensége. A kockázat, amit azzal vállaltatok, hogy idehoztátok Harryt, sokkal nagyobb volt, mint hinnétek.

- Akkor el akarjátok őt vinni tőlünk? - kérdezte őket Asgeir rémulten, de Harry még azelőtt válaszolt, mielőtt bárki más megtehetné volna.

- Nem - mondta gyorsan, és Perselus zavarodottan nézett a fiúra. Nem akar elmenni ezek után?

- Harry? - kérdezte Sirius, ugyanolyan zavartan.

De Harry csak egy megfeszíthetetlen pillantást küldött feléjük, aztán visszafordult Asgeirhez.

- Megígértem, hogy segítek, és meg is tartom a szavam. De azt hiszem, jobb lenne, ha egyedül magyaráznám meg a családomnak a dolgokat.

Asgier azon nyomban felállt.

- Hát persze - értett egyet, majd udvariasan bólintott hármuk felé. Intett az embereinek, hogy hátráljanak. - Magatokra hagyunk. Ha valamire szükségetek van, kérlek, szóljatok.

Perselus és a másik kettő Harry felé fordult magyarázatért. Ő összeráncolta a homlokát és a nagyterem végén levő ajtó felé pillantott.

- Sétáljunk egyet az udvaron - javasolta. - Szükségem lenne egy kis friss levegőre.

Szó nélkül követték őt ki a teremből és Perselus figyelmét nem kerülte el, hogy milyen sok tekintet követte a fiatal embert. Mi a fene történt itt? - gondolta. Mit értett Harry azon, hogy megígérte, hogy segít? Mit ígért meg ezeknek az embereknek, akik elrabolták, és mi volt ebben az ígéletben,

ami miatt ilyen nagyfokú tisztelettel kezelik a fiút? Elég kevés tisztelettel viseltettek iránta, amikor egy kábító gránáttal foglyul ejtették, és bedobták a hajójukba.

A sápadt téli napfényben zavartalanul sétáltak végig az udvaron. Harry megpihent egy óriási monolit napóra előtt, és ott állva a hatalmas követ bámulta. Egy pillantás a földre rajzolt jelekre elárulta, hogy éppen dél van.

- Remus - kérdezte Harry hirtelen, megijesztve mindhármat. – Igaz az, hogy a világ lakóinak öt százaléka varázsló?

A három férfi megdöbbenve nézett egymásra.

- Igen, Harry - bólintott Remus. – Plusz-mínusz néhány millió.

Harry elgondolkodva bólintott.

- És az is igaz, hogy a Roxfort az egyedüli varázslóiskola Angliában?

- Igen - értett egyet Remus ismét.

Harry összehúzta a szemöldökét.

- Nem tudtam, hogy ilyen sokan vagyunk. Feltételezem, Ron és Neville valószínűleg tudta. Végül is ebben a világban nőttek fel. És feltehetően Hermione is tudta. Alighanem benne van valahol egy könyvben. De én nem tudtam. Több mint félmillió varázsló gyerek van Nagy-Britanniában, akik elég idősek ahhoz, hogy a Roxfortba járjanak, de csak négyszázan járunk oda. Hagrid azt mondta, hogy a nevem még azelőtt be volt jegyezve a Roxfortban, hogy megszülettem. Mostanáig valójában nem is tudtam, hogy ez mit jelent.

Perselus összehúzta a szemöldökét. Harry komolyan nem fogta fel, milyen kiváltságos helyet tölt be a társadalmukban? Tudta, hogy a muglik már nem ragaszkodnak a régi szokásokhoz. A monarchia alig volt több számukra, mint a pletykalapok állandó témáját biztosító intézmény. De ez nem változtatta meg a tényt, hogy még a mugli gyerekek is megértették, mi a rang, és hogyan épül fel a társadalom. És bár a muglik szerették azt hinni magukról, hogy valamiféle nagy egyenlőségben élnek, mégis felfogták a társadalmi osztályok és rangok jelentőségét.

- Karácsonykor azt mondtad, hogy neked nincs szavazatod, Remus - folytatta Harry és Perselus úgy érezte, hogy kissé bosszantja a tény, hogy Harry egyedül Remustól várja a válaszokat. Ő sokkal hosszabb ideig volt Harry tanára, mint Remus, és mégis mindig a vérfarkas volt az, akihez információért fordult. – Azt mondtad, még szövetségesként sem lennél értékes. De ez nem igazán igaz, ugye?

Remus erre a homlokát ráncolva nézett rá.

- Harry, a természetem behatárolja a választásaimat. A mágikus képességem nem változtatja meg a világban elfoglalt helyzetemet.

- Lehet, hogy a minisztérium szemében nem - értett egyet Harry. – De mindent megváltoztat ezeknek az embereknek a számára. – A kastélyban körülöttük dolgozó férfiak és nők felé intett, és szemében olyan ragyogó fény gyúlt, amit Perselus nem igazán értett. Bármivel is küzdött Harry, az egyszerre felbosszantotta és felpeszditette, és olyan reakciót váltott ki belőle, amelyről Perselus gyanította, hogy teljesen más lehet, mint amit Ron, Hermione vagy Neville érzett volna a helyében.

- Tudod, amikor lefordítottam Mardekár könyvét - mondta Harry csendesen, és ezúttal Perselus határozottan látott valami szomorúságot az arcán -, azt gondoltam, találtam egy gyógymódot a vérfarkaskórra. Azt hittem, meggyógyíthat minden vérfarkast. De nem fog, mert a legtöbb vérfarkas pont olyan, mint ezek az emberek itt. Nem tudják megidézni a patrónust, ugye?

- Nem, Harry - értett egyet Remus halkan. – A legtöbb varázsló nem képes rá.

Harry felsóhajtott, és végighúzta a kezét a haján. Furcsán elveszettnek és sebezhetőnek tűnt. Perselusnak le kellett küzdenie a késztetést, nehogy kinyújtsa felé a kezét.

- Ezek az emberek védtelenek a dementorok ellen. Azt mondtam nekik, hogy segítek rajtuk.

E szavak hallatán Perselus úgy gondolta, érti, mi forog Harry fejében. A társadalomban betöltött helyzetét nem kiváltsággként, hanem kötelességként fogta fel. Feladatként, hogy megvédje és szolgálja a nála gyengébbeket.

- Harry, nem tartozol nekik semmivel - mondta neki Perselus határozottan. – A griffendéles beszél belőled. Ez a minisztérium dolga, nem a tiéd. Te egy tizenhat éves fiú vagy, aki még az iskoláit sem fejezte be. Nem vagy sem auror, sem harcos. Ez nem a te felelősséged.

- De igen - mondta neki Harry.

- Harry - mondta Sirius gyengéden, és megérintette keresztfia vállát, ahogy Perselus akarta korábban. – Perselusnak igaza van. Ez nem a te feladatod. Még gyerek vagy. Senki nem várja el...

- Elvették a pálcám, Sirius - vágott közbe Harry. Sirius összeráncolta homlokát, de hagyta, hogy Harry folytassa. – Múlt éjjel elvették a pálcám, és tehetetlennek éreztem magam. Ott álltam, és néztem, képtelenül arra, hogy bármit is tegyek, mialatt egy férfi fejét letépték a testéről.

A szavai elérték, hogy Perselus elsápadjon, és a férfi szíve összeszorult a gondolatra, hogy Harry min mehetett keresztül. Miért kell ennyi tortúrán keresztülmennie ennek a fiúnak, amikor annyi ember próbálja megvédeni?

- Ott álltam, és néztem, ahogy embereket tépnek darabokra, aztán kiszívják a lelküket a dementorok. Úgy gondolom, hogy abban a néhány percben pontosan ugyanúgy éreztem magam, mint ahogy ezek az emberek egyfolytában. Tehetetlennek, erőtlennek.

Mindannyian láthatták, hogy mialatt beszélt és a múlt éjjel történteke emlékezett vissza, zöld szeméből iszonyat sugárzott.

- Aztán szereztem egy pálcát, és elűztem a dementorokat egy olyan bűbájjal, amit tizenhárom éves koromban tanultam meg. - Felnézett hármukra, és volt valami kemény és fájdalmas csillogás a szemében. – Segítenem kell ezeken az embereken, mert bátrak, erősek, és jók, de nem képesek megtenni, amit meg kell. Segítenem kell nekik, mert képes vagyok rá. Segítenem kell nekik, mert kérték. Nem megyek el, amíg meg nem tettem, amit ígértem, és arra kérek titeket, hogy segítsetek nekem.

Perselus az előtte álló fiatalemberre nézett, és fogalma sem volt, mit mondjon. Minden bizonnyal, rögtön vissza kellene vinnie Harryt a Roxfortba. Vissza kellene vinnie, és megtiltania, hogy egyáltalán gondoljon ezekre az emberekre és a gondjaikra. De valami megváltozott. Valami finoman, de tagadhatatlanul megváltozott, ezt láthatta abban a zavarosan csillogó zöld szempárban. Már kétszer utaltak rá gyerekként, de már nem gyerek többé, és talán már jó ideje nem az. És első ízben, úgy tűnt, ezt maga Harry is megértette. Visszaparancsolhatnák a Roxfortba, de nem menne. Megpróbálhatnák kényszeríteni, de nem sikerülne. Látott valamit, felfedezett valamit magáról és a világról, s emiatt már semmi nem lesz olyan, mint előtte.

Sirius és Remus is ránézett, és szemükben feltűnő fényből megállapíthatta, hogy ők is ugyanerre gondolnak. Meglehet, hogy mindhárman Harry gondviselőjének tekintik magukat, de azt is megértették, hogy nem tudnák eltéríteni az útvjáról. Ebben a pillanatban Perselus kételkedett abban, hogy akár maga Albus meg tudná tenni.

- Mi akarsz, mit tegyünk? - kérdezte Perselus óvatosan a másik két férfi nevében is. Tudta, hogy sem Sirius, sem Remus nem hagynák őt itt, még akkor sem, ha Harry arra kérné őket, hogy sétáljanak át a pokol kapuján.

- Holnap a grendlingek birodalmának szívébe megyünk, és le fogom zárni a Kétségbeesés Kútját, ahonnan a dementorok jönnek elő. De nem tudom a sarokkővet is elmozdítani és a patrónust is irányítani egyazon időben. Alrik harcosai elbírnak a grendlingekkel, de szükségem van a segítségetekre abban, hogy távoltartsátok tőlük a dementorokat. Három patrónussal akár arra is képesek lehetnétek, hogy visszakergessétek a dementorokat a kútba, és csapdába csalhatjuk őket odabenn. Vagy legalább egy részüket.

Tényleg a pokol kapuján keresztül - gondolta Perselus. A fiú arról beszélt, hogy háborúba mennek. Ilyen egyszerű volt.

- Harry, van róla elképzelésed, hogy ez mennyire veszélyes lesz? - kérdezte Remus hitetlenkedve.

Harry bólintott.

- Láttam a grendlingeket harcolni a múlt éjjel. Voltam elég harcban, hogy tudjam milyen lesz. És szomorúan - mert bár csak tizenhat éves volt -, de egyikük sem tudott ellentmondani.

- Harry - sóhajtott Sirius. - Nem mondhatom, hogy repdesek a gondlattól, hogy ilyen sok dementorral nézzek szembe. - Láthatóan remegett miközben beszélt és Perselus látta az aggodalmat, ami rögtön előntötte Harry arcát. Perselusnak eszébe sem jutott, hogy az Azkaban korábbi lakója lehet, hogy nem lesz képes ilyen sok dementort kezelni. - De sikerülni fog, ha erre van szükséged. De biztosan a tudatában vagy annak, mi az, amit kérnek tőled? Elmagyarázták neked, hogy mi az a sarokkő? Hogy mekkora?

Harry zavarodottan ráncolta össze a szemöldökét, de bólintott.

- Igen, persze - mondta nekik. A nagy monolit felé mutatott a napóra közepén. - Azt mondták, hogy körülbelül kétszer akkora, mint az a kő, és azt ma reggel gond nélkül elmozdítottam. Még akkor is fel tudnám emelni, ha háromszor akkora lenne.

Mindhárman megfordultak, hogy a monolitra bámuljanak, és Perselusnak egy pillanatra kihagyott az agya, ahogy megpróbálta feldolgozni, amit Harry mondott. Amikor a szavak legalább kétszer vagy háromszor megismételték önmagukat a fejében, azon kapta magát, hogy olyan kérdések özöne árasztja el, amelyeket nem biztos, hogy okos dolog lenne feltenni. A három férfi néma pillantásokat váltott, és úgy tűnt, hogy Remus és Sirius is pontosan ugyanarra jutott, mint ő.

Harry, aki nyilvánvalóan, nem volt tudatában a nyugtalanságuknak, megkérdezte:

- Segítetek?

Sirius tért elsőként magához a döbbenetből. A benne élő griffendéles hozzá volt szokva, hogy vakon beleegyezzen bármilyen őrültségbe, amit kérnek tőle.

- Persze, hogy segítünk neked, Harry - világosította fel a fiatalembert. - Nyilvánvaló, hogy, nem veszítelek többet szem elől, de ha te kitartasz emellett az őrült terv mellett, akkor én is.

Ha Harry észre is vette, hogy milyen sápadt volt Black, amikor ezeket a szavakat kimondta, nem mutatta. Helyette csak hálásan rámosolygott mindhármukra, majd sürgetően beinvitálta őket a kastélyba, ahol már forró étellel vártak rájuk.